

Je čas otevřít další frontu – frontu v oblasti ideologie, světonázoru, společenského vědomí

Autor: Alexandr Dugin

Ve vší vážnosti, liberální hegemonie v zemi je stále velmi silná. Skutečností je, že prakticky všechny základní postoje předávané ve vzdělávání, humanitních vědách a kultuře od roku 1991 byly postaveny na přísně liberálních základech. Všechno v naší zemi je liberální, počínaje ústavou. Dokonce i samotný zákaz ideologie je čistě liberální ideologickou tezí. Liberálové nepovažují liberalismus za ideologii jako takovou – je to jejich „pravda posledního stupně“ a „ideologií“ rozumějí vše, co tuto „liberální pravdu“ zpochybňuje – například socialismus, komunismus, nacionalismus nebo politické učení tradiční společnosti.

Po zániku SSSR převládla v Ruské federaci liberální ideologie. Zároveň však od samého počátku nabývala totalitního charakteru. Liberálové obvykle kritizují totalitarismus – jak pravicový (nacionalistický), tak levicový (socialistický) – a zároveň liberalismus ukvapeně ztotožňují s „demokracií“ a staví jej do opozice vůči jakémukoli totalitnímu režimu. Hluboká filosofka a Heideggerova žačka Hannah Arendtová však pronikavě poznamenala, že totalitarismus je vlastností všech moderních politických ideologií, včetně liberální demokracie. Liberalismus není výjimkou, i on má totalitní povahu.

Jako v každé totalitě jde o to, že určitá společenská skupina (představující známou *menšinu*) se prohlašuje za „nositele univerzální pravdy“, tedy vědění o všem, o veškerenstvu. Odtud

totalitarismus - z latinského *totalis*, což znamená celý, celistvý, úplný. A dále vychází z fanatického přesvědčení o neomylnosti své ideologie a vnucuje své názory celé společnosti. Totalitní „všechno“ lze snadno postavit do protikladu vůči názoru většiny nebo různých ideologických skupin reálně existujících ve společnosti. Vládnoucí totalitní **věrchuška** obvykle zdůvodňuje svou „správnost“ tvrzením, že „má znalosti o smyslu dějin“, „drží klíče od budoucnosti“ a „jedná ve jménu obecného dobra“ (přístupného pouze jí). Nejčastěji v roli takového „klíče k budoucnosti“ vystupuje teorie pokroku, rozvoje nebo imperativy svobody, rovnosti atd. Nacionalistické totalitní režimy se odvolávají na národ nebo rasu a hlásají nadřazenost jedněch (tj. sebe) nad druhými. Bolševici jednájí ve jménu „komunismu“, který přijde v budoucnosti, a považují stranickou věrchušku za nositele probuzeného vědomí, za „nový lid“. Liberálové věří, že kapitalismus je vrcholem vývoje, a jednájí ve jménu pokroku a globalizace. Dnes k tomu přidávají i genderovou politiku a ekologii. „Vládneme vám, protože jsme pokrokoví, chráníme menšiny a životní prostředí. Poslouchejte nás!“

Teorie menšin a kritika většiny

Na rozdíl od starých (např. helénských) demokracií je v totalitních režimech, včetně totalitního liberalismu, většina a její názor nepodstatný. Existuje pro to argument: „Hitlera zvolili Němci většinovým hlasováním, takže většina není argument, může se rozhodnout špatně“. Pouze „osvícená / probuzená“ (*woke*) liberální menšina ví, co je „správné“. Většina je navíc podezřelá a měla by být pod přísnou kontrolou. Pokrokové menšiny musí vládnout. A to už je přímé přiznání k totalitarismu.

Není třeba dokazovat totalitu bolševiků nebo nacistů, ta je zřejmá. Ale po vítězství nad Německem v roce 1945 a rozpadu SSSR v roce 1991 zůstal liberalismus jedinou a hlavní globální ideologií totalitního typu.

Totalitní charakter vlády liberálních reformátorů v 90. letech 20. století

Liberalismus přišel do Ruska právě v takové podobě - jako hegemonie prozápadních liberálních menšin, „reformátorů“. Ti přesvědčili Jelcina, který se ve světě kolem sebe příliš neorientoval, o nezpochybnitelnosti svého postavení. Vládnoucí liberální věrchuška, která se skládala z oligarchů, sítě amerických vlivových agentů a zkorumpovaných „pozdě sovětských“ vysokých úředníků, tvořila základ [„mafíánské“] „rodiny“.

Od samého počátku vládli totalitními metodami. V roce 1993 bylo demokratické povstání Domu sovětů (takzvaný „**Srpnový puč**“ - pozn. DP) potlačeno silou. Liberální Západ střelbu do parlamentu plně podporoval. Koneckonců to vyžadoval „pokrok“ a „přechod ke svobodě“.

Po volbách do Státní dumy v roce 1993 zvítězila pravicová opoziční LDPR,* která však byla označena za „marginály“ a „extremisty“. Většina neměla v očích „rodiny“ žádný význam. Žirinovskij byl nejprve označen za „Hitlera“, poté byl degradován na klauna, který má pomoci upouštět páru (tj. vládnout výhradně a nevybíravě lidu zcela nespokojenému a neschvalujícímu základní liberální směřování).

V roce 1996 vyhrála volby jiná (tentokrát levicová) opozice – Komunistická strana Ruské federace (KPRF). Vládnoucí liberální věrchuška, představující menšinu, to opět ignorovala. „Většina se může mýlit“, tvrdila tato menšina a dál nerozborně vládla, opírajíc se o liberální ideologii, nedbaje na nic jiného.

Liberalismus prosazoval své zásady v politice, ekonomii, filozofii, sociologii, antropologii, právu, etnologii, kulturologii, politologii atd. Všechny humanitní vědy byly zcela ovládnuty liberály a pod dohledem ze Západu prostřednictvím systémů hodnocení, vědeckých publikací, citačních indexů a dalších kritérií. Odtud pochází nejen **boloňský proces** a zavedení jednotné státní zkoušky (ЕГЭ), ale především samotný obsah vědních disciplín.

Putinův realismus proti liberální hegemonii

Putinův nástup k moci změnil situaci pouze v tom, že zavedl princip suverenity, tj. politický realismus. To nevyhnutelně ovlivnilo celkovou strukturu liberalismu v Rusku, neboť liberální dogma zcela popírá **suverenitu** a prosazuje zrušení národních států a jejich začlenění do nadnárodní struktury Světové vlády. Proto se s Putinovým nástupem proti němu postavily některé z nejdůslednějších a nejradikálnějších liberálních menšin.

Většina (systémových) liberálů se však rozhodla přizpůsobit Putinovi, zaujmout formálně loajální postoj, ale pokračovat v liberálním kurzu, jako by se nic nestalo. Putin se prostě s liberály podělil o moc – realismus, vojenská sféra, zahraniční politika připadly jemu a vše ostatní – ekonomika, věda, kultura, vzdělání – jim. To sice není úplně liberální, ale dá se to tolerovat – ostatně v samotných USA moc také osciluje mezi čistě liberálními globalisty (Clintonová, Obama, Biden) a realisty (jako Trump a někteří republikáni).

V letech 2008-2012 hrál Medveděv roli ruského liberála. Když se v roce 2012 vrátil Putin, vyvolalo to pobouření ruských liberálů, kteří si mysleli, že to nejhorší mají za sebou a Rusko se opět (bez Putina) vrátí do devadesátých let – do éry čisté a nefalšované liberální totality.

Ale i po návratu v roce 2012 se Putin v rozporu se svými programovými články zveřejněnými během volební kampaně v roce 2012 rozhodl nechat liberály na pokoji a odsunul jen další část těch nejodpornějších.

Poté však byl Putin ve svém boji o Ruský svět (**Русский мир**) zastaven a vládnoucí liberální věrchuška se opět uchýlila ke své obvyklé taktice symbiózy – Putin dostane suverenitu a liberálové vše ostatní.

Zvláštní vojenská operace na Ukrajině - definitivní rozchod se Západem

Zvláštní vojenská operace na Ukrajině (ZVO) mnohé změnila, neboť zahájení vojenských akcí na Ukrajině definitivně popřelo liberální dogma: „Demokracie proti sobě nebojují“. A pokud ano, jedna z nich není demokracií. A Západ snadno identifikoval, kdo to je. Samozřejmě Rusko. A konkrétně Putin. Takže nás liberální Západ nakonec odmítl považovat za „liberály“.

Ale zdá se, že stále chceme za každou cenu sdělit: „Ne, my jsme skuteční liberálové, vy nejste liberálové. Byli jste to vy, kdo se odklonil od liberální demokracie podporou nacistického režimu v Kyjevě. My zůstáváme věrni liberálním dogmatům. K nim koneckonců patří i antifašismus, a právě proti němu – ukrajinskému fašismu – bojujeme, jak to vyžaduje liberální ideologie“.

Neříkám, že takto uvažují všichni v ruské vládě, ale určitě si to myslí mnoho lidí.

Jsou to oni, kdo vášnivě brojí proti vlasteneckým reformám a vrhají se do boje za to, aby suverenita neovlivnila to nejdůležitější – ideologii. Antonio Gramsci nazval „hegemonií“ právě kontrolu nad liberálním světonázorem v oblasti nadstavby – především kultury, vědění, myšlení, filosofie. A tato hegemonie v Rusku je stále v rukou liberálů.

Stále máme co do činění se „suverénním liberalismem“, tj. s (rozporuplným a beznadějným) pokusem spojit politickou suverenitu Ruské federace s globálními západními normami, tj. s liberálním totalitarismem a všemocností liberálních západních elit, které se v 90. letech chopily moci v zemi.

A plánem ruských liberálů je i během ZVO udržet si moc nad společností, kulturou, vědou, ekonomikou a vzděláním, aby – až to všechno skončí – se mohli znovu pokusit prezentovat Rusko jako „civilizovanou západní vyspělou velmoc“, kde se liberální demokracie, tj. totalitní nadvláda liberálů, zachovala i v těch nejtěžších dobách. Zdá se, že Putin podepsal dekret č. 809 o tradičních hodnotách (přímý opak liberální ideologie), doplnil ústavu o ustanovení o normální rodině, zmínil Boha jako neměnný základ ruských dějin, zakázal LGBT hnutí jako extremistická, neustále rozšiřoval seznam zahraničních agentů a prohlásil ruský národ za subjekt dějin a Rusko za stát-civilizaci... Liberální hegemonie v Rusku však stále trvá. Pronikla tak hluboko do naší společnosti, že se nadále reprodukuje v nových generacích manažerů, úředníků, vědců a pedagogů. A není divu – již více než třicet let je v Rusku u moci skupina totalitních liberálů, kteří v čele státu zavedli metodu sebereprodukce. A to navzdory suverénnímu postupu prezidenta Putina.

Čas pro humanitární SMĚŘŠ

Nyní jsme vstoupili do nového cyklu znovuzvolení Putina do čela národa. Není pochyb – společnost ho vědomě a jednomyslně zvolí. Považujte ho za již zvoleného. Vždyť je naší hlavní a jedinou nadějí na osvobození z liberálního jha, garantem Vítězství ve válce a zachráncem Ruska. Většina Putinových odpůrců však není na druhé straně, ale na této straně barikády. Liberální totalitní sektu ani nenapadne vzdát se svých pozic. Je připravena za ně bojovat až do konce. Nebojí se žádných vlasteneckých sil v politice, ani lidu (který se naučili držet pod lavicí pod hrozbou tvrdých trestů), ani Boha (buď v něj nevěří, nebo věří ve svého, padlého), ani povstání (někteří se pokusili projevit neposlušnost loni v létě). Jediné, co je brzdí, je Putin, s nímž se neodvažují čelně střetnout. Naopak, v jeho táboře se soustřeďují systémoví liberálové, už jen proto, že jiný tábor neexistuje.

Problém je však velmi akutní: není možné ospravedlnit Rusko jako Civilizaci, jako pól

multipolárního světa, když se opírá o liberální ideologii a zachovává si hegemonii liberálů ve společnosti, na úrovni veřejného sebeuvědomění, na úrovni kulturního kódu. Potřebujeme něco podobného jako SMĚŘS v oblasti idejí a humanitních paradigmat, ale k tomu zjevně chybí odhodlání, personál, instituce a vyškolení kompetentní odborníci – vždyť liberálové vedou v Rusku školství už třicet let. Chránili se tím, že blokovali jakýkoli pokus o vykročení mimo liberální dogmata. A to se jim podařilo, takže humanitární sféra se stala buď liberální, nebo sterilní.

Zbytky sovětských učenců a jejich metody, teorie a doktríny nejsou alternativou. Zaprvé jsou jejich přístupy zastaralé, zadruhé je sami ze stáří zapomněli a zatřetí neodpovídají novým civilizačním podmínkám.

A po celou tu dobu si totalitní liberální věrčuška vychovávala pouze a výhradně své vlastní kádry. Liberalismus ve svých nejtoxičtějších podobách prostupuje celou humanitní sféru.

Mnozí řeknou, že teď je tu Zvláštní vojenská operace na Ukrajině a volby, liberály se budeme zabývat později. To je však omyl. Ten čas jsme již propásli. Lidé se probouzejí, země se musí soustředit na Vítězství. Vše zůstává velmi, velmi vážné a Putin o tom stále mluví. Proč tak často zmiňuje, že jde o všechno a Rusko stojí před existenční výzvou – být či nebýt? Protože to vidí střízlivě a jasně: žádné Vítězství na Ukrajině, žádné Rusko. Ale porazit Západ na Ukrajině a zachovat totalitní všemocnost liberálů uvnitř země je prostě nemožné. Dokud tu budou, bude i Vítězství Pyrrhovo.

Proto je nyní čas otevřít další frontu – frontu v oblasti ideologie, světového názoru a společenského vědomí. Totalitní nadvláda liberálů v Rusku – především v oblasti vědění, vědy, vzdělání, kultury a určování hodnotových systémů výchovy a vývoje – musí skončit. Jinak se nedočkáme století Vítězství.

Úvaha Alexandra Dugina **Против либерального тоталитаризма** vyšla na stránkách Geopolitika.ru 21. prosince 2023.

Poznámka **Constantina von Hoffmeistera** k anglickému překladu:

* Název **Liberálně demokratické strany Ruska** (LDPR) je poněkud zavádějící vzhledem k jejím politickým postojům, které jsou často označovány jako nacionalistické a pravicové, nikoliv liberální či demokratické v klasickém slova smyslu. Strana byla založena v roce 1989 jako **Liberálně demokratická strana Sovětského svazu** (LDPSU) jejím vůdcem **Vladimírem Žirinovským**. V době jejího vzniku se termíny „liberální“ a „demokratická“ používaly k označení opozice strany vůči komunistickému režimu a její touhy po reformách, jejichž cílem bylo přilákat širší vrstvy obyvatelstva toužící po změně v období pozdního Sovětského svazu. S vývojem strany se však její skutečná politika a rétorika jejího vůdce stávala stále více nacionalistickou a autoritářskou, často v rozporu s liberálními a demokratickými principy. Název LDPR zůstal zachován a stal se spíše historickým artefaktem než přesným popisem ideologie strany.